

॥ श्रीः ॥

அம்ருத ஹரி.

மாதந்தோறும் வெளிவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயார்த்த

ப்ரகாசநப் பத்திரிகை.

202

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

சர்வரி — புரட்டாசி

SEPTEMBER - 1960

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

पातु प्रणतरक्षायां विलम्बमसहन्निव ।

सदा पञ्चायुधीं विभ्रत्स नः श्रीरङ्गनायकः ॥

பத்ராதிபர்கள் :

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தரராஜாசார்யர், Mg. Ed.

வருஷச் சந்தா ரூ. 3—0—0

வேண்டுகோள்

அழகர் கோயிலும் — சைவ ஆக்ரமிப்பும்.

திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலுள்ள அழகர் மண்டபத்தை துராக்கிரகமாக கைப்பற்றி முருகன் கோயில் அமைக்க எத்துணை தைர்யம் வேண்டும் என்று வைணவர்கள் யோசிக்க வேண்டும். இது சாதாரண சில சைவர்களால் செய்யக்கூடியதல்ல. பல சைவ ஸ்தாபனங்களாலும் ஆகக் கூடியதல்ல. அதிகாரிகளது உறவில்லாமல் இக்காரியம் நினைப்பதற்குக் கூட இயலாது. ஏனென்றால் சாமான்கள் கட்டுவதற்கு அனைத்தும் அழகர் கோயில் மூலமாகவே செல்லவேண்டும்; வேறு வழியில்லை. கோயில் அதிகாரிகளே முன் நின்று செயல்புரிகிறார்கள். அவர்களாகவே, இச்செயல் செய்யக்கூடுமா என்பதை யோசிக்க வேண்டும். மேல் அதிகாரிகளது உழைப்பும் தூண்டுதலும் இல்லாமல் இத்தகைய சம்பவங்களை நினைக்கவே முடியாது.

இனியும் வைணவர்கள் ஏன் உறங்கவேண்டும். நமக்கு உள்ளதெல்லாம் நியாயாலயங்களே ஒழிய வேறில்லை.

ஆதலால் வைணவர்கள் கண்விழித்தெழுந்து, ஆங்காங்கு கூட்டங்கள் கூட்டி, பொதுமக்களை ஊக்கப்படுத்தி இம்மாதிரி நிகழாமல், பாதுகாக்க வேண்டிய கடமை என்பதை யாம் புதிதாக கூறவேண்டாம். இப்பொழுது மேலூர் கோர்ட்டில் தாவாவில் இன்ஜக்ஷனும் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிகாரிகள் வக்கீல் தக்க பதில் கொடாமல், காலதாமதம் செய்து வாய்தா கேட்டு வருகிறார். 3 வாய்தாக்கள் கடந்து விட்டன. அதற்குள் மறைமுகமாக (யாருக்கும் தெரியாமல்) ப்ரதிஷ்டை செய்துவிட்டதாக வதந்திகள் வெளிவருகின்றன.

உடனே ஊக்கம் கொண்டு காரியம் கொள்க. இது அழகருக்கு வந்தது என்றிருக்க வேண்டாம். எல்லா வைணவ தேசங்களுக்கே இனிப் பெருந்திங்கு ஏற்படுமோ என்று கருதி மிகவும் அஞ்சுகின்றோம். விழித்தெழுங்கள். உங்கள் முன்னோர்களான இரமாநுஜரும், கூரத்தாழ்வானும் செய்த செயல்களை நினைத்து— உங்கள் குலதனத்தைக் காப்பாற்ற முன் வாருங்கள்.

C. P. ராஜகோபாலாசாரியர்.
ராமாநுஜதரிசனத்தின் சார்பாக.

121. மற்றையிரண்டசித்தும், ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்யபோகோபகரண போக ஸ்தாநங்களாயிருக்கும்.

122. போக்யங்களாகிறன விஷயங்கள்; போகோபகரணங்களாகிறன சக்ஷ-ராதி கரணங்கள்; போகஸ்தாநங்களாகிறன சதுர்தசபுவநமும்; ஸம்ஸ்ததேஹமும்.

121. உபக்ரமத்தில் உத்தேசித்தபடி மூன்றுவிதமான அசித்தையும் பற்றிச் சொல்லி வருமிடத்தில் அவனுக்கு போகோபகரணமான கௌரவத்தையிட்டு சுத்த ஸத்வத்தை மூன்றுவருளிச் செய்தார்; அவனுடைய லீலைக்கு ப்ரதானோபகரணமாகக் கொண்டு ப்ரதான சப்தவாச்யமான மிச்ரஸத்வத்தை அனந்தரம் அருளிச் செய்தார். அந்த ப்ரதான பரிணாமத்துக்கு ஸஹகாரியாய்க் கொண்டு லீலோபகரணமாயிருக்கும் ஸத்வகுந யத்தை அனந்தரம் அருளிச் செய்தார். இங்ஙனே மூன்று அசித்தையும் சொல்லுகிறவிடத் தில் “ப்ரக்ருதி ப்ரக்ருதங்களினுடைய பரிணாமங்களுக்கு ஹேதுவாய்” என்று கால தத்துவத்துக்கு விநியோகம் சொன்னதுபோல மூந்தின இரண்டு அசித்துக்கும் விநியோகம் சொல்லப்பட்டதில்லை; அது இப்போது சொல்லப்படுகிறது. சுத்த ஸத்வமும் மிச்ரஸத்வமும் மாகிற மற்றையிரண்டு அசித்தும் ஈச்வரனுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களாயிருக்கும். ‘ஆத்மாவுக்கும்’ என்ற ஏகவசநம் ஜாத்யேகவசனமாக யாலே பத்த முக்த நித்யர்களான மூவகைப்பட்ட சேதநர்களையும் சொல்லுகிறது. அசேதநத் துக்கு போக்தாக்கள் சேதநர்களேயாகையாலும், சேதநர்களாகவுள்ளது ஈச்வர ஜீவர்களா கையாலும் இவ்வுபயர்க்கும் இருவகையசித்தும் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களா யிருக்கக் குறையில்லை. இப்படியிருந்ததேயாகிலும், சுத்தஸத்வமானது [நித்யவிபூதி] கேவலம் ஈச்வரனுடைய இச்சையாலே அவனுடைய போகத்துக்காகப் பரிணமிக்கையாலும், ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை நன்கு கண்டிருக்கிற நித்யமுக்தரில் ‘அஹம் மம’ என்றிருப் பாரில்லாமையாலும் அதினுடைய விநியோகம் ஈச்வரப்ரதானமாயிருக்கும். மிச்ரஸத்வ மானது [லீலாவிபூதி] அங்ஙனன்றிக்கே சேதநர்களின் கருமங்களுக்கற்ப பகவத் ஸங்கல் பத்தாலே பரிணமிக்கையாலும், சேதநரெல்லாரும் தேவாதி சரீரங்களிலே அஹம் மமதா புத்தியைப் பண்ணி ஸ்வதந்த்ரபோக்தாக்களாயிருக்கையாலும் ஈச்வரனுக்கு இந்த விபூதி யில் லீலாஸமே மிக்கதாய் போகரஸம் அத்யல்பமாகையாலும் இதினுடைய விநியோகம் பத்தசேதநப்ரதானமாயிருக்கும்.

122. உபயவிபூதியிலும். போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்களின் விவேகம் செய்யப்படவேண்டும். நித்யவிபூதியில் போக்யங்களாவன— அப்ராக்ருதமான ஸுப்தாதிகள். போகோபகரணங்களாவன— திவ்யமால்யாதிகளும் சத்ரசாமராதிகளும். போகஸ்தானங் களாவன— அப்ராக்ருதரத்நமயமான மண்டபங்களும் மாளிகைகளும் பஞ்சோபநிஷந்மயமான திவ்ய விக்ரஹங்களும்— என்றிப்படி நித்யவிபூதிப்ரக்ரீயையும் இவ்விடத்திலே அருளிச்செய்ய வேண்டியிருக்க, ஸங்கோசித்து லீலாவிபூதிப்ரக்ரீயைமட்டும் அருளிச்செய்யப்படுகிறதிங்கு. இங்கு சேதநர்க்கு போகமாவது ஸுகது:க்க ரூபமான அநுபவஜ்ஞானம். அந்த ஜ்ஞானத் திற்கு விஷயமாகின்ற சப்தாதிகள் போக்யங்கள். இந்தரியங்கள் அந்த ஜ்ஞானத்திற்கு உபகரணங்களாகையாலே போகோபகரணங்கள். போகஸ்தானமென்று லோகங்களையும் தேஹங்களையும் சொல்லுகிறது. சேதநனுக்கு எந்த அதிகரணத்திலே ஸுகது:க்க ரூபமான அநுபவஜ்ஞானம் பிறக்கிறதோ அதுதானே போகஸ்தானமென்று சொல்லத்தக்கது. ஆகவே பதினான்கு லோகங்களையும் ஸுரநரதிர்யக் ஸ்தாவராத்மகமான ஸம்ஸ்த தேஹங் களையும் போகஸ்தானமாகச் சொல்லிற்று. ஈச்வரனுக்கு இந்த விபூதியி லுண்டான போக்ய போகோபகரணாதிகளையும் அவதாரகந்தமான க்ஷீரார்ணவசயனம், அவதார விசேஷங்கள், அர்ச்சாவதாரங்கள் ஆகிய இவற்றிலுண்டான விநியோக விஸேஷங்களாலறிவது.

123. இதில், றுற்பட்ட வசித்துக்குக் கீழெல்லை யுண்டாய் சுற்றும் மேலுமெல்லையின்றிக்கே யிருக்கும் ; நடுவிலசித்துக்குச் சுற்றுங் கீழுமெல்லையின்றிக்கே, மேலெல்லை யுண்டாயிருக்கும் ; கால மேங்குமொக்கவுண்டாயிருக்கும்.

124. காலந்தான் பரமபதத்தில் நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

125. சிலர் காலத்தை யில்லை யென்றார்கள்.

126. ப்ரத்யக்ஷத்தாலும், ஆகமத்தாலும் ஸித்திக்கையாலே அது சொல்லவொண்ணாது.

127. பலரும் திக்கென்று தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்றார்கள்.

128. பல ஹேதுக்களாலும், ஆகாசாதிகளிலே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே அதுவுஞ்சேராது.

129. சிலர் ஆவரணபாவம் ஆகாசமென்றார்கள்.

123. இதில் மூவகைப்பட்ட அசித்தினுடையவும் பரிமாணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. சுத்தஸத்வமான முந்தின அசித்துக்குக் கீழெல்லையுண்டு; எதனால்? மிச்சரஸத்வாவதிபாகையாலே. அந்த மிச்சரஸத்வத்துக்கு மேலெல்லையுண்டு; எதனால்? சுத்தஸத்வாவதியாகையாலே. காலத்துக்கு அப்படியொரு அவச்சேதமில்லாமையாலே அது எங்குமுண்டாயிருக்கும்.

124. எங்குமுண்டான காலந்தான் உபய விபூதியிலும் நித்யமென்று இவ்வாசிரியர் தமக்குத் திருவுள்ளம். இங்ஙனன்றிக்கே இதுக்கு விபூதிவிபாகத்தையிட்டு ஒரு பேதம் சொல்லுவாருமுண்டு; அதாவது, காலம் பரமபதத்திலே நித்யம், இங்கு அநித்யமென்றுஞ் சொல்லுவர்களென்பதாம். நம்முடைய தர்சனஸ்தர்கள் தங்களிலேயுண்டான மத பேதம் காட்டினபடி.

125, 126. பெளத்தாதிகள் காலத்தை யொப்புக்கொள்ளாமல் இல்லையென்கிறார்கள். அது தவறு; ஸ்தாவரஜங்கமரூபமான எல்லாப் பொருள்களும் காலக்ருத பரிணாமமுடையன வாகவே காணப்படுகையாலே காலமுண்டென்பது ப்ரத்யக்ஷஸித்தம். தவிர, ச்ருதி முதலிய ப்ரமாணங்களினாலும் ஸித்தம். விசேஷித்து ஜ்யோதிச் சாஸ்த்ரம் கால நிர்ணயத்தையே ஜீவநாடியாகக் கொண்டதென்பது முணரத்தக்கது.

127, 128. வைசேஷிகாதிகள் ப்ருதிவி முதலானவை போலே 'திக்கென்றும் தனியேயொரு த்ரவ்யமுண்டென்கிறார்கள்; இதுவும் தவறு. நாலுபேர் நாலுநிலைகளும் நின்றால் நால்வர்க்கும் நடுவானவிடம் ஒருவனுக்குக்கிரக்காய் ஒருவனுக்கு மேற்காய் ஒருவனுக்கு வடக்காய் ஒருவனுக்குத் தெற்காய்த் தோற்றுகின்றது. இதனால் ப்ரதியோகிக்குத் தகுந்த படி கல்பித்துக்கொள்ளுகையொழிய தனிப்பட்ட த்ரவ்யமொன்றில்லை யென்பது புலனாகும் இங்ஙனே மற்றும் பல ஹேதுக்களுமுண்டு. ஆகவே ஆகாசத்திலோ பூமியிலோ அதிக்கு அந்தர்ப்பூதமென்று கொள்வது. ஸூர்யனுடைய உதயாதிகளுக்கேற்ப ப்ருதிவ்யாகாசங்களுக்குள்ளே திக்விபாகத்தைக் கல்பித்துக்கொள்ளுமத்தனை யென்றதாயிற்று.

129, 130. பஞ்சபூதங்களென்று சொல்லப்படுமதில் ப்ருதிவிமுதலான நான்கு பூதங்களைப்போலே ஆகாசத்தையும் பாவரூபபதார்த்தமாகக் கொள்ளாதே ஆவரணபாவரூபமாகக் கொள்ளுவர் பெளத்தர்; "ஆவ்ரியதே அநேக" என்கிற கரணவ்யுத்தத்தியாலே ப்ருதிவி முதலான ஸ்தூல பதார்த்தங்கள் ஆவரணங்களாய் அவற்றினுடைய அபாவமே ஆகாசம்.

130. பாவருபேண தோற்றுகையாலே அதுவுஞ்சேராது.

131. வேறே சிலர் இது தன்னை நித்யம் நிரவயவம் விபு அப்ரத்யக்ஷ மென்குர்கள்.

132. பூதாதியிலே பிறக்கையாலும், அஹங்காராதிகளில்லாமையாலும், கன்னுக்கு விஷயமாகையாலும் அவை நாலுஞ் சேராது.

133. த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகையாலே, வாயு அப்ரத்யக்ஷமென்கிற வதுவுஞ்சேராது.

134. தேஜஸ்ஸு-பௌமாதி பேதத்தாலே ஈஷுஸிதம்.

135. அதில் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்திரம்; தீபாதி தேஜஸ்ஸு அஸ்திரம்.

136. தேஜஸ்ஸுக்கு நிறம் சிவப்பு; ஸ்பர்சமௌஷன்யம்.

ஸப்தவாச்யமல்லது 'இது ஆகாசம்' என்று காட்டலாம்படி பாவருபமானதொரு பதார்த்தமன்று என்பது பௌத்தர்களின் மதம். இதுவும் அஸாது. "ஈது ஸ்ரோக் வதகி, ஈது ஸ்ரோக் வதகி" என்று ஸ்யேநாதிகளினுடைய பதநத்திற்கு இடமாய்க்கொண்டு ஆகாசமும் பாவருபேண தோற்றுகையாலே இத்தை ஆவரணபாவருபமாகச் சொல்லுவது சேராது.

131, 132. ஆகாசத்தை நித்யமென்றும் நிரவயவமென்றும் விபுவென்றும் அப்ரத்யக்ஷமென்றும் சொல்லுவர்கள் நையாயிகவையேஷிகர்கள். அதுவும் சேராது. பூதாதியென்கிற தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் (ஆகாசம்) உண்டானதாகையாலே நித்யமென்னவொண்ணாது. ஒன்றில் நின்று முண்டானதொன்றுக்கு ஸாவயவத்வம் ஸித்தமாகையாலே நிரவயவமென்னவொண்ணாது. விபுவாகில் ஸர்வத்ர இருக்கவேணும்; தன்காரணமான அஹங்காராதிகளில் இதுக்கு வ்யாப்தியில்லாமையாலே விபுவென்னப்போகாது. பஞ்சீகரணப்ரயுக்தமான ரூபமுடைமையினால் கட்புலனுக்கு விஷயமாகையினாலே அப்ரத்யக்ஷமென்கையும் சேராது.

133. 'வாயுவும் ப்ரத்யக்ஷமன்று; ஸ்பர்ஸத்தைக்கொண்டு அநுமிக்குமித்தனை' என்று யிற்று அவர்கள் சொல்லுவது. அதுவும் சேராது. ஜ்ஞானேந்திரியங்களிலே ஏதேனுமொன்றுக்கு இலக்கானபோதே ப்ரத்யக்ஷத்வம் ஸித்தமாகையாலே 'த்வகிந்த்ரியத்தாலே தோற்றுகிற வாயுவை அப்ரத்யக்ஷமென்னவொண்ணாது.

134. இனி, பரஸ்பரவிலக்ஷணஸ்வபாவங்களான பூத விசேஷங்களில் அறியவேண்டும் அம்ஸங்கள் முக்கியமானவை யெடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. தேஜஸ்ஸானது, பௌமம் திவ்யம் ஓளதர்யம் ஆகரஜம் என்கிற பேதத்தாலே அநேகவிதமாயிருக்கும், தீபாதிகளை பௌமதேஜஸ்ஸென்கிறது. ஆதித்யாதிகளை திவ்யதேஜஸ்ஸென்கிறது. ஜாடராக்நியை ஓளதர்யமென்கிறது. ஸுவர்ணாதியை ஆகரஜமென்கிறது.

135. இதில் ஸ்திர அஸ்திரவிபாகம் செய்யப்படுகிறது. நெடுங்காலமுள்ளதென்னுங்காரணத்தினால் ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸு ஸ்திரமென்கிறது. விரைவில் நசிக்குங்காரணத்தினால் தீபாதிதேஜஸ்ஸு அஸ்திரமென்கிறது.

136. தேஜஸ்ஸுக்கு இயற்கையான நிறம் சிவப்பு. தேஜ: பதார்த்தங்களில் நிற வேற்றுமை காணப்பட்டால் அது வேறு பதார்த்தங்களின் ஸம்ஸர்கத்தினாலானதென்று கொள்ளக்கடவது. உஷ்ணஸ்பர்சம் தீநஸ்பர்சம் அக்ஷணசீதஸ்பர்சமென்று மூவகைப்பட்ட

137. ஜலத்துக்கு நிறம் வெளுப்பு; ஸ்பர்சம் சைத்யம்; ரஸம் மாதூர்யம்.

138. பூமிக்கு நிறமும் ரஸமும் பஹுவிதம்.

139. ஸ்பர்சம் இதுக்கும் வாயுவுக்கு மநுஷ்ணசீதம்.

140. இப்படி, அசித்து முன்றுபடிப்பட்டிருக்கும்.

ஸ்பர்ஸத்திலும் இதுக்கு ஸ்பர்ஸம் ஒளஷ்ண்யம். தேஜ: பதார்த்தங்களான ஸுவர்ணாதி
களில் ஒளஷ்ண்யம் ப்ரபலஸஜாதீயத்ரவ்யங்களினால் அபிபூதமாகையாலே தோன்றுது.

137. ஜலத்திற்கு இயற்கையான நிறம் வெளுப்பு. வர்ணபேதம் ஒளபாதிகம். சீத
ஸ்பர்சமே இதற்குள்ளது. ஸ்பர்ஸபேதமுண்டாவது அந்யஸம்ஸர்கத்தாலே. இதற்கு
இயற்கையான ரஸம் மாதூர்யம்.

138. உலகில் காணப்படுகிற நாநாவித வர்ணங்களுக்கும், நாநாவித ரஸங்களுக்கு
மெல்லாம் உத்பத்திஸ்தானம் பூமியென்றவாறு.

139. பூமிக்கும் வாயுவுக்கும் ஸ்பர்சம்—உஷ்ணமும் சீதமுமன்றிக் கையுள்ளதான்
அநுஷ்ணசீதம். இவற்றிலும் காதாசித்கமாகக் காணப்படுகிற ஸ்பர்ஸபேதம் உபாதி
ப்ரயுக்தமென்க.

140. ஆக இங்ஙனே விவரித்த ரீதியில் அசித்தத்வம் மூவகைப்பட்டிருக்குமென்று
சொல்லி இந்த ப்ரகரணம் தலைக்கட்டப்பட்டது.

தத்வத்ரயத்தில் அசித்ப்ரகரணம்
முற்றிற்று.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அஸ்மத்குருபரம்பராயோ தம:

அம்ருத ஸஹரீ.

202

சார்வரி

— பத்ராதிபர்கள் —

1960

புரட்டாசி

ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்
ஸ்ரீரங்கம் மெ. ஸுந்தராஜாசாரியர்

SEPTEMBER

अनवद्यह्यसूक्तीर्द्धती सुमनोमनोविनोदाय । अमृतलहरी प्ररुपंतु सततं श्रीरङ्गचन्द्रमस्सविधात् ॥

திருமாலிருஞ்சோலைப் பாசுரம் பொருளற்றதந்தோ!

திருமாலிருஞ்சோலை யென்னுஞ் சொல்லை நெஞ்சால் நினைக்கும் போதும் வாயாற் சொல்லும் போதும் கல்நெஞ்சம் கரையும், உடலுமுருகும், ஸகலாவயவங்களும் நீர்ப்பண்டமாகும். அழகர்மலை யென்றும் அழகர் கோயிலென்றும் கள்ளழகர் ஸன்னிதி யென்றும் வழங்குவர் பலர். ஆழ்வார்களின் திருவாக்கில் வெளிவந்த திருநாமம் திருமாலிருஞ்சோலை யென்பதே. திருவரங்கம் திருவேங்கடம் திருக்கண்ணபுரம்.....என்கிற வ்யபதேசங் களிற் காட்டிலும் திருமாலிருஞ்சோலை யென்கிற வ்யபதேசம் எவ்வளவு அழகு! எவ்வளவு மனோஹரம்; எவ்வளவு விலகணம், முதன்முதலாக இங்ஙனே திருநாமஞ்சாத்தின மஹாநு பாவர் யாரோ?

இத்தலத்திற்கு அமைந்த அருளிச் செயல்களும் அற்புதம்! அற்புதம்!! என்னத் தக்கவை. ப்ரக்ருதம் இத் தலத்தில் நடைபெற்ற வொரு அதர்க்கணச் செயலைக் கேட்ட போது ஆண்டாளுடைய பாசுரமொன்று நினைவுக்கு வந்தது. அதாவது,

“கோங்கலரும் பெர்ழில் மாலிருஞ்சோலையில் கொன்றைகள் மேல்
தாங்கு பொன்மலைகளோடுடைய நின்று தாங்குகின்றேன்
பூங்கொள்திருமுகத்து மடுத்தாதிய சங்கொலியும்
சார்ங்கவில் நானொலியும் தலைப்பெய்வதெஞ்ஞான்றுகொலே.”

[நாச்சியார் திருமொழி 9—9.]

இப்பாசுரத்தில் முன்னடிகளின் ஆழ்கருத்து ஆசாரியர்களின் வியாக்யானமின்றி அறிவரிது. ‘திருமாலிருஞ்சோலை மலையிற் கொன்றை மரங்களில் பூத்துத் தொங்குகின்ற கொன்றைப் பூமாலைகளோடொப்ப நானும் தாங்குகின்றேன்’ என்று கூறுகின்ற ஆண்டாளுடைய கருத்

தைக் கண்டறிய வேணும். கண்டறிந்து கூறியருளின ஆசாரியர்களின் வியாக்கியானத்தை அடியொற்றி அறிவிக்கின்றோம்.

முதலில் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் காட்டுவோம்;

“தாமஸ புருஷர்கள் புகும் தேசமன்று: ஸாத்விகர் இதுகொண்டு காரியங்கொள்ளார்கள். பெரியாழ்வார் வயிற்றிலே பிறந்து பகவதர்ஹமான வஸ்து இங்ஙனே இழந்திருந்து க்லேசப் படுவதே!”

என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி. இதன் கருத்தும் ஆழந்தே யுள்ளதனால் விவரிக்கின்றோம்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் கொன்றை மரங்கள் விசேஷமாக முளைத்து வளர்ந்திருக் கின்றன. அவற்றில் பூக்கள் பூத்து மாலை மாலையாகத் தொங்குகின்றன. பறிப்பாரும் கொள்வாருமில்லாமையினாலே அவை அங்கேயே பழுதாகி யொழிகின்றன. அவற்றைப் பறிப்பாரும் கொள்வாரு மில்லாததேன்? என்னில்; கேண்மின், அவை தேவதாந்தரங் களுக்கு (அர்ச்சனைக்கு) உபயோகப்படும் பூக்களையன்றித் திருமாலுக்கு உபயோகப் படுமவையல்ல. அத்திருமலையில் தேவதாந்தர பக்தர்கள் அடியிடமாட்டார்கள். விஷ்ணு பக்தர்கள் தாம் விசேஷமாக நடையாடுவார்களங்கு. அவர்களுக்கோ இப் பூக்கள் கொண்டு பயனில்லை. பயன்படுத்திக்கொள்ள வல்லவர்களோ அங்குப் புகுரார்கள். ஆகவே இத்திரு மலையில் மலர்கின்ற கொன்றைப் பூக்கள் நிஷ்ப்பலங்களென்பது தேறிற்று. அவை அங்கே மலர்ந்து அங்கே வீழ்ந்து அங்கே நசிப்பதொழிய வேறொருபயோகமும் அவற்றுக்கு இல்லை யாயிற்று. இதுபோலவே என்னுடைய ஜன்மமும் வீணாயிற்றேயென்றென்குளாண்டாள்.

திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமடல் ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலும் இக்கருத்தை விளங்கக் காணலாம். அவையாவன:-

“கன்னவிலுங்காட்டகத்தோர் வல்லிக்கடிமலரின்
நன்னு வாசம் மற்றாரானுமெய்தாமே
மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங்கு உருத்தது போல்
என்னுடைய பெண்மையும் என்னலனு மென்முலையும்
மன்னாமலர் மங்கை மைந்தன், கணபுரத்துப்
பொன்மலை போல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல்
என்னிவை தான் வாளா வெனக்கே பொறையாகி
முன்னிருந்து மூக்குன்று மூவாமைக் காப்பதோர்
மன்னுமருந்தறிவீரில்லையே” என்பன.

இத்திருமடல் ஸ்ரீ ஸூக்திகளுக்கும், மேலே விவரித்த ஆண்டாள் ஸ்ரீ ஸூக்திக்கும் நெடுவாசி யுண்டு. திருமடலில் காட்டின உவமை ஸாமான்யமானது. “ஒரு காட்டிலே ஒரு நறுமணப்பூ பூத்தால் அது வியர்த்தமாவதுபோல” என்னப்பட்டதத்தனை. ஆண்டாள் இங்ஙனே கூறாமல் திருமாலிருஞ்சோலை யென்று ஸ்தலத்தை விசேஷித்துக் கூறியும், கொன்றைமலர்க ளென்று பூவை விசேஷித்துக் கூறியும் போந்தாள். கன்னவிலுங் காட்டகத்தில் பூக்கின்ற பூக்களுக்கு உபயோகமில்லாமை விவரிக்கவேண்டியதன்று. திருமாலிருஞ்சோலையில் பூக்கின்ற கொன்றைப் பூக்கள் உபயோகப்படாதொழிகின்றன வென்றால் இது விவரணத்தை அபேக்ஷித்தேயிருக்கும். அவை ஏன் உபயோகப்படா தொழிகின்றன. அவ்விடம் கன்னவி லும் காடல்லவே. பலரும் எளிதாகச் செல்லக்கூடிய இடந்தானே. அங்ஙனம் செல்வார்

உபயோகங்கொள்ளலாமே; அவை உபயோகமற்றுப் போவதற்குக் காரணமில்லையே! என்று மேலெழச் சிலர் கேட்டுவிடக்கூடும். இங்கு ஆண்டாளுடைய உட்கருத்தையறிந்து உரைத் தருளினர் மஹாமேதாவிகளான ஆசாரியர்கள். “தாமஸ புருஷர்கள் புகும் தேசமன்று; ஸாத்விகர் இதுகொண்டு ஷாரியங்கொள்ளார்கள்” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி இல்லையானால் ஆண்டாள் பாசரக் க்ருத்தை நாம் அறியவே முடியாது.

‘நான் உபயோகமற்றவளாக ஆய்விட்டேனே’ என்று கூற நினைத்த ஆண்டாள் அதற்கு உவமைகள் பல சொல்லலாம். திருமங்கையாழ்வார் சொன்னது போலவே சொல்லி விடலாம். திருமாலிருஞ்சோலையிற் கொன்றை மாலைகளை உவமை கூறினதானது ஒரு விசேஷத்தை உணர்த்துதற்கன்றோ.

கேட்பாரற்ற கொடுங்கோன்மையினால் இப்போது நிகழ்த்திருக்கும் நிகழ்ச்சி பலரு மறிந்ததே. இப்போது இவ்வாண்டாள் பாசரத்திற்குப் பொருள் பொருந்த வழியில்லை யாயிற்றந்தோ!

திவ்ய தேசாநுபவம்

(மலைநாடு)

திருவண்வண்டுர்

மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதின்மூன்றில் திருவித்துவக்கோடு, திருநாவாய், திருமுழிக்களம், திருக்காட்கரை ஆகிய நான்கு திருப்பதிகளை யனுபவித்தோம் கீழ். இப்போது திருவண்வண்டுர்ப் பதியை யனுபவிக்கப் புகுகின்றோம். இப்பதி நம்மாழ்வாரொருவரால் மட்டும் பாடப்பட்டது. திருவாய்மொழி ஆரம்பத்து முதற்பதிகம் ‘வைகல் பூங்கழிவாய்’ என்று தொடங்குவது. இது தான் திருவண்வண்டுர்ப்பதியைப் பற்றினது. கீழ் ஐந்தாம் பத்தில் ‘நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்’ என்கிற பதிகந்தொடங்கி அடைவே நான்கு பதிகங்களில் ஆழ்வார் அடுத்தடுத்து எம்பெருமான் திருவடிகளில் சரணாகதி செய்தார். பலன் பெறுவித்தே தீரக்கடவதான அந்த சரணாகதியும் ஆழ்வார்க்குப் பலிக்கவில்லை.

இராமபிரான் சித்திரகூட மலைச்சாரலில் எழுந்தருளியிருந்தபோது பரதாழ்வான் பரிவாரங்க ளோடுங்கூடவந்து பண்ணின சரணாகதியானது தேவர்களின் பாக்கியமே காரணமாகப் பலிக்க வில்லை யன்றோ. அதுபோலவே நம்முடைய பாக்கியமே காரணமாக ஆழ்வாருடைய சரணாகதியும் பலியாதொழிந்தது. “தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்” என்றருளிச் செய்தவரன்றோ ஆழ்வார். தொண்டர்களான நம்போல்வார் வாழ்வதற்கென்றே பாசரங்கள் பாடத் தோன்றியவர் ஆழ்வார். அவருடைய திருவாக்கில் நின்றும் இன்னமும் பாசரங்களை வெளியிடுவித்து உலகத்தை வாழ்விக்கத் திருவுள்ளம்பற்றின எம்பெருமான் நம்முடைய பாக்கியமே காரணமாக ஆழ்வாருடைய சரணாகதியை நிஷ்ப்பலமாக்கினனென்னத்தகும்.

கீழே ஐந்தாம் பத்தின் முடிவில் ‘பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்’ என்று தொடங்கும் பதிகத் தில் உன்னை யென்றுகொல் சேர்வதுவே! என்றும், ‘உன்னை யென்று தலைப்பெய்வனே!’ என்றும் ‘உன்னை யென்றுகொல் கூடுவதே!’ என்றும். இங்ஙனே பலவாறு கதறி எம்பெருமான் திருவடிகளிலே கடுகச் சென்று சேரப் பெறவேனுமென்று பாரித்த ஆழ்வார், அப்பெருமாள் திருவண் வண்டுரென்னும் மலைநாட்டுத் திருப்பதியிலே கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும்படியை

நோக்கி அங்கே தாம் சென்று சேரமாட்டாதே தம்முடைய நிலைமையை அப்பெருமானுக்குத் தெரிவிக்குமாறு சில புள்ளினங்களை இரந்து தூதுவிடுகிறார் இப்பதிகத்தில். அதாவது, ஆழ்வார் தாமான தன்மையை யிழந்து பெண்ணிலைமை யெய்திச் சில பறவைகளை எம்பெருமான் பக்கலிலே போகவிடுகிறாரென்கை.

இவ்வாழ்வார் முதற்பிரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் வண்டுகளைத் தூதுவிடுமிடத்து “எம்மீசர் விண்ணோர் பிரானார் மாசின் மலரடிக்கீழ் எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே!” என்று அவற்றை விளித்திருக்கின்றார். இதனால் எம்பெருமான் திருவடிவாரத்திலே கொண்டு சேர்க்கவல்ல ஆசிரியர்களை வேண்டிக் கொள்வதுதான் தூது விடுவதன் கருத்தென்பது தெற்றென விளங்கும்.

திருவாய்மொழியாயிரத்தில் தூதுவிடும் பதிகங்கள் நான்கு: முதற்பத்தில் ‘அஞ்சிறைய மட நாராய்!’ என்பது. ஆறும்பத்தில் இப்பதிகமும், மேலே ‘பொன்னுலகாளீரோ’ என்னும் பதிகமும். ஒன்பதாம்பத்தில் ‘எங்கானலகங்கழிவாய்’ என்கிற பதிகம். எம்பெருமான் பரம் விபூஹம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரம் என்று ஐந்து நிலைமைகளைக் கொண்டிருப்பவனாதலால் அவனது விபூஹநிலையை நோக்கியது முதல் தூது என்றும், விபவாவதாரத்தை நோக்கியது [இப்பதிகத்திலாகின்ற] இரண்டாம் தூது என்றும், பரத்துவத்தையும் அந்தர்யாமித்வத்தையும் நோக்கியது மூன்றாம் தூதென்றும், அர்ச்சாவதாரத்தை நோக்கியது நான்காவது தூதென்றும் முன்னோர்கள் வகுத்த முறை.

இத்தூது விபவாவதாரத்தை நோக்கிய தென்பது, இப்பதிகத்தில் “மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்க்கு என்னையு முள ளென்மின்களே” என்றுள்ள பத்தாம் பாசரத்தினால் விளங்கும். மணவாள மாமுனிகளும் நூற்றந்தாதியில் “வைகல் திருவண்வண்ணீர் வைகுமிராமனுக்கு” என்று விபவ மூர்த்தியைக் குறிப்பிட்டேயருளிச் செய்தார். இப்பதிகம் திருவண்வண்ணீரிலே தூது விடுவதாகையாலே ‘இது அர்ச்சாவதாரத்தில் தூது’ என்று நிர்வஹிக்கலாகாதோ? என்னில், சொல்நரம்பைப் பிடித்து ஆசாரியர்கள் நிர்ணயிப்பது அசைக்க முடியாதது. ஒன்பதாம்பத்தில் ‘எங்கானலகங்கழிவாய்’ என்கிற பதிகத்தினால் தூதுவிடுகையில் “திருமுழிக் களத்தார்க்கே” என்று சொல்லுகையாலே அது அர்ச்சாவதாரத்தூதென நிர்ணயிக்க நின்றது.

தூதுவிடும் போது இரண்டு விஷயங்கள் நோக்கப்பட வேண்டும்; இயற்கையின்னருள் கொண்ட எம்பெருமான் அடியார்களைக் காத்தருளத் தானே பதறி ஓடிவரவேண்டியிருக்க, தூது விடவேண்டும்படி அவன் வாராமைக்குக் காரணமென்ன? என்பது ஒன்று. இப்போது அவன் அவசியம் வந்தே தீரவேண்டும்படி அவனுக்கு என்ன திருக்குணம் நினைப்பூட்டப் படுகின்ற தென்பது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் இப்பதிகத்தில் நன்கு தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் மூன்றாம் பாட்டில் ‘சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண்வண்ணுறையும்” என்றுள்ளது. எம்பெருமான் ஆழ்வார் தமக்குக் காட்சி தந்தருளுகக்காகப் பதறி வாரா நிற்கையில் வழியிடையே திருவண் வண்ணீர் நேர்பட்டதாகவும், அங்குச் சிறந்த செல்வம் மிக்கிருக்கையாலே எம்பெருமான் அதிலே பராக்கா யிருந்துவிட்டதாகவும் நினைத்துத் தூதுவிடுகிறார். இத்தூதில் அவனுக்கு என்ன திருக்குணம் நினைப்பூட்டப் படுகிறதென்னில், ஐந்தாவது பாட்டில், “புணர்த்தபூந்தண்டுழாய் முடி நம்பெருமா னைக் கண்டு, புணர்த்தகையினராய் அடியேனுக்கும் போற்றுமினே” என்னப்படுகிறது. ‘அடியா ரைக் காத்தருள்வதற் கென்று நீர் திருத்துழாய்பாலை அணிந்து கொண்டிருக்கிறீரே; என்னை நோக்கா விடில் இந்த மாலையணிதல் பயனற்றமாகுமே’ என்று தெரிவிக்கும் முகத்தால் ‘ஆசிரிதரக்ஷண தீக்ஷிதத்வம்’ என்னுந் திருக்குணம் நினைப்பூட்டப்பட்டதாகிறது. ஆக, அடியார்களைக் காத்தருளத் தனிமலை யிட்டிருக்கிற நீ ஒரு தலத்தில் சிறந்த செல்வங்களைக் கண்டு கொண்டு தாமதித்திருப்பது தகுதியன்றென்று தெரிவிப்பதாக முடிந்தது.

இனி, பாசரங்களை அடையே அனுபவிப்போம். (1) “வைகல்பூங்கழி வாய்வந்துமேயுங் குருகினங்காள்!, செய்கொள் செந்நெலுயர் திருவண்வண்ணுறையும், கைகொள் சக்கரத் தென்

கனிவாய்ப் பெருமானைக்கண்டு, கைகள் கூப்பிச் சொல்லி வினையாட்டியேன் காதன்மையே. "இதில் முதலடியில், தூதுவிடப்படும் பறவைகளின் நலம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இரண்டாமடியில் இப்போது உத்தேசம்மான திருப்பதியின் வாய்ப்பு பேசப்படுகிறது. மூன்றாமடியில் அத்திருப்பதியிலுறையும் பெருமானுடைய பெருமை உணர்த்தப்படுகிறது. நற்றடியில், விண்ணப்பம் செய்ய வேண்டிய விஷயமும் விண்ணப்பம் செய்யும் முறையும் கூறப்படுகின்றது. குருகினங்கள் தூது விடப்படுகின்றன. அவை வெண்ணிற முடையனவாயிருக்கும். திருப்புல்லாண்டில் "நெய்யிடை நல்லதோர் சோறும் நியதமுமத்தாணிச் சேவகமும், கையடைக்காயுங் கழுத்துக்குப் பூனோடு காதுக்குக் குண்டலமும், மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமும் தந்து என்னை வெள்ளையிராக்கவல்ல" என்றருளிச் செய்தபடியே சுத்தாத்மாக்களாகவுள்ள ஆசிரியர்கள் இங்கு விளிக்கப்படுபவர்கள். குருகினங்கள் வாழ்வது நீர்க்கரையிலேயாகையாலே 'பூங் கழிவாய் வந்துமேயும்' என்று அவற்றுக்கு அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. கடலையடுத்த நீர்ப்பரப்புக்குக் கழியென்று பெயர். பூங்கழி யென்பதனால் ரமணியமாயிருக்கும் தன்மை சொல்லப்படுகிறது. குருகினங்கட்கு உணவு கிடைக்குமிடம் அது. அதுபோல, ஆசிரியர்கட்கு உணவு கிடைக்குமிடம் காலக்ஷேப கோஷ்டி. "கணைநாணில் ஓவாத்தொழில் சார்ங்கன் தொல் சீரை நன்னெஞ்சே! ஓவாதலுணாக வுண்" என்று இவ்வாழ்வார் தாமேயருளிச் செய்தபடி எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களே ஆசிரியர்கட்கு உணவாதலால் அவ்வுணவு கிடைக்குமிடம் காலக்ஷேப கோஷ்டியேயாகும். கார்கலந்த மேனியா னுடையவும் கைகலந்தவாழியானுடையவும் சீர்கலந்த சொல் நினைந்து போது போக்கும் ஞான மனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடைய சுத்தாத்மாக்களே! என்று விளித்தவாறு. [வைகல் வந்து மேயும்] எப்போதும் நீங்கள் உங்களுடைய உணவை மட்டுமேயோ நோக்குவது? பிறர் காரியமும் சிறிது செய்யவேண்டாவோ? என்பது குறிப்பு. எம்பெருமான் என் கைக்கு எட்டாதே போனாலுமில்லை, அவனைப் பெறுவிக்கு மவர்களான நீங்களாவது எப்போதும் என் கண் வட்டத்திலே வாழ்கின்றீர்களே; எனக்கு இதுவொரு பாக்கியமல்லவா? என்று காட்டுகிறபடியுமாம். குருகு களே! என்னுமல் குருகினங்களா! என்கையாலே "தூவிரிய மலருழக்கித் துணையோடும் பிரியாதே" என்கிறுப்போலே நீங்கள் துணைபிரியாதே வாழ்கிற இவ்வாழ்ச்சி என்காரியம் செய்வதற்காகவே யென்றிருக்கிறேன் என்று காட்டுகிறபடி.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இனி இரண்டாமடியினால் திருவண்வண்ணர்க்குத் தூது போகவேணு மென்பது தெரிவிக்க லாகிறது. அப்பதிக்குச் செய்கொள் செந்நெலுயர் என்று அடைமொழி கொடுத்தது உங்க ளுக்கு வேண்டிய உணவு அங்குங் கொள்ளைகொள்ளையாகக் கிடைக்குங்காணும் என்று தெரி விக்க. இது மேலெழுந்த கருத்து. அர்ச்சாவதாரங்களில் (அதாவது ஆலயங்களில்) எழுந்தருளி யுள்ள எம்பெருமானுக்கு நிவேதனம் செய்ய அமுதுபடி வேணுமே. அதற்குச் செந்நெற் பயிர்கள் இன்றியமையாதவை. வயல்களைக் கொள்ளைகொண்டு செந்நெற்பயிர்கள் ஓங்கி வளர்ந்திருக் கின்றனவென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பூரித்து அருளிச் செய்கிறபடி.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமானே (மூன்றாமடியில்) கைகொள் சக்கரத்தனாகக் கூறுவ தற்குப் பல கருத்துக்களுண்டு. சக்கரத்தைச் சொன்னது சங்கையும் சொன்னபடியாகி, திருவாழி திருச்சங்கும் கையுமான வழகை முந்துற முன்னம் நீங்கள் காணப்பெறுவீர்கள்; என்காரியம் செய்வது கிடக்கட்டும்; முன்னம் உங்களுக்கன்றோ பெருப்பேறுவாய்க்கப் போகின்றது! என்று தெரிவித்தவாறு. அன்றியே, "எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்" என்கிற படியே பகை துணிக்கவல்ல படைகள் அவனது திருக்கைத் தலங்களில் திகழ்கையாலே விரோதி களைப்பற்றி நீங்கள் அஞ்ச வேண்டா என்று குறிப்பித்தவாறுமாம். அன்றியும், இப்பதிகத்தின் கீழ்ப்பதிகத்தில் "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்று கிருஷ்ணாவதாரத்தை அநுஸந்தித்து ஆறு மாதம் மோணித்திருந்த ஆழ்வாராகையாலே அவ்வவதாரத்தில் 'ஜாதோஸி தேவதேவேச! சங்க சக்ரகதாதர!' என்னும்படி கையுந் திருவாழியுமாக அவதரித்தமை திருவுள்ளத்திலே படிந்திருக்கையாலே முதலிலே அவ்வடையாளத்தைக் கூறுகின்றபடியுமாம். 'பிறந்தவாறும்' என்றதற்குப்

பிறகு 'வளர்ந்தவாறும்' என்றது திருவாய்ப்பாடியிலே வளர்ந்தருளினபடியை நினைத்தாகையாலே. அங்கு அவ்வவ்விடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிற்கு அணுக்கனாய்க் கொவ்வைக் கனிவாய் கொடுத்துக் கூழைமை செய்தபடிகளெல்லாம் திருவுள்ளத்திலே நிழலிட்டுத் தோற்றியிருக்கையாலே 'கனிவாய்ப்பெருமான்' என்று இதுவும் ஓரடையாளமாகக் கூறப்படுகின்றதென்க.

இனி ஈற்றடியில், வினையாட்டியேன் காதன்மையைச் சொல்ல வேணும், கைகள் கூப்பிச் சொல்லவேணும் என்கிறது. ஆழ்வாருடைய காதல் என்றால் அது சாமான்யமன்றே. தம்முடைய காதலைப்பற்றித் தாமே சொல்லுமிடத்து முதலில் 'காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி' என்று கடல்போன்றது தம் காதலென்றார். பிறகு 'காதல் கடலில் மிகப் பெரிதால்' என்று கடலினும் பெரிதென்றார். அதன் பிறகு 'கொண்டவென் காதலுரைக்கில் தோழி! மண்டினி ஞாலமு மேழ்கடலும் நீள்விசம்புங் கழியப் பெரிதால்' என்று அக்காதல் எல்லை கடந்து விஞ்சினபடி கூறினார். ஆக இவ்வளவு பெருமையையும் 'ஆழ்வார் காதல்' என்றவாறே அவன் தெரிந்து கொள்ளக்கூடுமென்றெண்ணி 'வினையாட்டியேன் காதன்மை சொல்லீர்' எனப்பட்டது. வினையெனுஞ் சொல் நல்வினை தீவினை யிரண்டுக்கும் பொதுவாதலால் தீவினையாட்டியேனென்று மேலெழச் சொல்லுவதால் நல்வினையாட்டியேனென்று உள்ளுறச் சொல்லுகிறபடி. எம்பெருமான் திறத்துக் காதல் கொண்டிருப்பது ஜன்மாந்தரஸஹஸ்ர நற்றவப் பயனன்றே.

'குருகினங்காள்!' என்று விளித்துக் 'கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்' என்றது கவனிக்கத்தக்கது. குருகுகளுக்குக் கைகளில்லை யென்பது ஆழ்வாரறியாததன்றே. அறிந்து வைத்தும் 'கைகள் கூப்பி' யென்கையாலே - கைவிரகர்களான ஆசாரியர்களுையே கருதிச் சொன்னமை விளங்கிற்று.

2. காதல் மென்பெடையோடு

எம்பெருமானது திருநாமங்களில் 'ஆர்த்திஹரன்' என்பதுமொன்று. தன்னைக் காணவேணுமென்னு மார்த்தியுடையாருடைய ஆர்த்தியை அகற்றி அவர்களுக்குத் தன்னை யநுபவிக்கக் கொடுத்து ரக்ஷணம் செய்வதிலே திசைக்கொண்டிருக்கிற எம்பெருமான் திருவண்வண்டுரிலே வேதவொலியையும் வேள்வியொலியையும் காதார்க் கேட்டுக்கொண்டு தன்னுடைய ஆர்த்தரக்ஷண திசையையும் மறந்து அங்கே தாமதித்துக் கிடக்கிறான். அவனுடைய பாதாரளிந்தங்களிலே சென்று அஞ்ஜலி பண்ணி நின்று என் விஷயமாகச் சில வார்த்தைகள் சொல்லவேணுமென்று நாரைப் பறவையை இரக்கிறான்.

இப்பாட்டில் கருநாராய்! என்று விளியுள்ளது. நாரைக்கு வெண்மை நிறம் பிரசித்தமாயிருக்க, கருமையையிட்டுக் கூறியிருப்பது எங்ஙனம்? எனின்: உலகில் வியாதிக்குறியாக உடலிலே நிற வேறுபாடு உண்டானால் 'உடம்பு வெளுத்துப்போயிற்று' என்று சொல்வதுண்டு; அப்படிப்பட்ட வெண்மையின்றிக்கே மேனி புகர்பெற்றிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதத்தனை. பிரிவுக்குப் ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே நிற வேறுபாடின்றியே தன்னிறம் பெற்றிருக்கிறபடி.

"காதல் மென்பெடையோடுடன் மேயும்" என்ற அடைமொழியினால், உள்ளுறை பொருளில் இல்லறத்திலிருந்து கொண்டும் எம்பெருமானை வழிபாடு செய்வது வழுவற்றதென்கிற நூற் கொள்கை தெரிவிக்கப்பட்டதாகும். பெரியநம்பி கூரத்தாழ்வான் அனந்தாழ்வான் முதலான ஆசிரியர்களை நினைப்பது. அன்றியே, "சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலையும்" என்கிற ஸ்ரீவசனபூஷண திவ்ய ஸாக்தியின்படி சீடர்களுையே காதல் மென்பெடையாகச் சொல்லிற்றாகக் கொண்டு, சிஷ்யர்களோடு கூடி பகவத்குணனுபவம் செய்கிற ஆசாரியர்களைக் கூறினதாகக் கொள்ளலாம்.

[“வேதவேள்வியொலிமுழங்கும் தன் திருவண்வண்டி”] வைதிக கரும கலாபங்கள் நடைபெறுமிடங்களில் எம்பெருமான் அணுகியிருத்தல் இயற்கை. இராமபிரான் காட்டுக் கெழுந் தருளிய பின் அயோத்தி மக்கள் புலம்புகையில்,

“தந யஜ்ஞ விவாஹேஷு ஸமாஜேஷு மஹத்ஸு ச,
ந த்ரக்ஷயாம: புநர் ஜாது தார்மிகம் ராமமந்தரா”

என்கிறார்கள். இதனால், வைதிகச் சடங்குகள் நடக்குமிடங்களில் அனுட்டான லோபங்கள் நேராதபடி கவனிப்பதற்காக ஸ்ரீராமபிரான் அணுகியிருப்பனென்பது காட்டப்பட்டது. அவ்வண்ணமாகவே திருவண்வண்டிலும் “மாறில் போரரக்கன் மதிள் நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார்” என்று இப்பதிகத்தில் பாடப்பெற்ற ஸ்ரீராமமூர்த்தி அங்குத் தாமதித்திருக்கத் தட்டில்லையென்க.

“திருவண்வண்டி நாடன்” என்றவாறே அறப்பெரியான் பக்கவிலே நாங்கள் சென்று கிட்டப்போமோ? என்று பறவைகள் கூசினவாகக் கொண்டு அவனுடைய நீர்மைக் குணத்தை யெடுத்துக் காட்டுகிறான் “ஞாலமெல்லாமுண்ட நம்பெருமான்” என்று. ஆபத்து விளைவதற்கு முந்தியே ரக்ஷிப்பதை இயல்வாகவுடையனாகையாலே அவனருகிற் செல்லக் கூசவேண்டாவென்று காட்டினவாறு.

3. திறங்களாகி யெங்குஞ்செய்களுமுழல் புள்ளிவங்காள் !

வயல்களிலே பறவைகள் கூட்டங் கூட்டமாகக் குழுமிக்கிடப்பது இயல்பு. தமக்குரிய இரைதேடுவதற்காக அவை அங்ஙனமிருப்பது. அது கண்ட தலைவி, அவை தன் காரியஞ்செய்ய ஆலோசித்துக்கொண்டு கிடப்பதாகக் கருதி அவற்றை விளித்து, “சிறந்த செல்வம் மல்கு திருவண் வண்டிறையும் கறங்கு சக்கரக்கைக் கனிவாய்ப் பெருமானைக் கண்டு இறங்கித் தொழுது அடியே னிடர் பணியீர்” என்று இரக்கிறான். திருவண்வண்டிக்குச் “சிறந்த செல்வம்மல்கு” என்று அடை மொழி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. திவ்விய தேசங்களுக்குச் செல்வச் சிறப்பாவது அடியவர் வந்து பணியவேண்டுதற்குறுப்பான திருக்குணங்கள் நிரம்பியிருத்தலாம். ஸௌலப்பியம் ஸௌகீல்யம் ஸுமை ஞானம் சக்தி முதலிய திருக்குணங்களே அவை. இத்தகைய திருக்குணங்களை யநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் நல்லடியார்களை விட்டுப் பிரியமாட்டாதே அங்கே கால் தாழ்ந்திருக்கும்படியைக் கூறியவாறு.

“தம்மையே நானும் வணங்கித் தொழுவார்க்குத் தம்மையே யொக்க அருள் செய்வர்” என்று திருமங்கையாழ்வார் பணித்தபடி எம்பெருமானுக்கும் அவனடியார்களுக்கும் வாசி காண் பரிதாதலால் அவனை நாங்கள் கண்டு பிடிக்குமடையாளம் ஏதென்ன. “கறங்கு சக்கரக்கைக் கனிவாய்ப் பெருமானைக்கண்டு” என்று அடையாளம் கூறினபடி, “எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினை கடிவான்” என்றபடியே விரோதிகளைத் துணிக்கவேண்டின விரைவாலே சுழன்றுவாரா நின்றுள்ள திருவாழியைத் திருக்கையிலேயுடையனும், புன்முறுவல் தோன்ற நின்ற அதரத்தையுடையனுமான பெருமானைக் காணுங்கோளென்னுளாயிற்று.

4. இடரில் போகம் மூழ்கியிணைந்தாடும் மடவன்னங்காள் !

கணப்பொழுதும் பிரியாமே இடைவீடின்றிக் கலந்து வாழ்கின்ற அன்னப் பறவைகளை நோக்கி, திருவண்வண்டிலே நிரந்தரமாக நடைபெறும் வேதகோஷத்தைத் திருச்செவியார்த்திக் கொண்டு, அங்கே கால் தாழ்ந்து வாழ்கின்ற கடல்வண்ணான பெருமானைக் கண்டு என்பேரைச் சொல்லாதே ஒருத்தி உடலம் நைந்து உருகுகின்றனென்னுங்கோ ளென்கிறான். அன்னப் பறவை யாக மறைத்துச் சொல்லப்படுகின்ற ஆசிரியர்கள் இடரில் போகம் மூழ்கி இணைந்தாடுகையாவது

என்னென்னில், ஆண்டாள் தம் திருத்தகப்பனாராய பெரியாழ்வாரைக் குறித்துச் சொல்லுகையில் “போகத்தில் வழுவாத புதுவையர்கோன் கோதை” என்றப் போலே ஒரு நொடிப் பொழுதும் விச்சேதமில்லாதபடி பகவத் குணநுபவத்திலே ஆழ்ந்திருக்கை. அன்னவர்களே எம்பெருமானிடத்துப் புருஷகாரக்ருத்யம் செய்ய உரியவர்களாதலால் இவ்வடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. “இணைந்தாடும்” என்ற அடைமொழியில் ஒரு விசேஷப் பொருள் தொனிக்கும். (அதாவது) பிற மதங்களில் நூல்களை யெழுதும்வர்கள் ஒன்றோடொன்று வேறுபடாத அர்த்தங்களையே யெழுத வேணுமென்று நிர்ப்பந்தங் கொண்டிலர்; ஆழ்வார்களோ வென்னில் “பேசுற்றேபேசும் ஏக கண்டர்” என்று ஆசாரிய ஹிருதயத்தில் கூறியபடி, மனம்போனபடியே அர்த்தங்களைப் பேசுகையன்றியே இணைந்தாடுவர்களென்க.

திருவண்வண்ணீருக்குமிடம் நாங்கள் அறியோமே; அவ்வூர்க்கு வழி தெரியாதே’ என்று பறவைகட்கு நினைவாகக் கொண்டு விடலில் வேதவொலி முழங்குந் தண் திருவண்வண்ணீர்’ என்கிறாள். நீங்கள் போகப் புறப்பட்டவாறே வேதகோஷமே உங்களுக்கு வழிகாட்டிவிடுமென்ற வாறு. விடலில் வேதவொலி யென்கையாலே, ஒருகால் ஒதி மற்றொருகால் ஓதாதிருப்பர்களல்லர் என்பது பெறப்படும்.

கடல் மேலிப்பிரான் கண்ணனைக் கண்டு—மேனி யென்னுஞ்சொல் வடிவுக்கும் தன்மைக்கும் வாசகம். கடல்போன்ற வடிவு படைத்தவன் என்பது போலவே கடல்போன்ற தன்மை வாய்ந்தவன் என்பதும் பொருளாம். அந்தத் தன்மைகளைச் சிறிது அநுபவிப்போமிங்கு.

(i) எவ்வளவு காரிய நிர்ப்பந்தங்களிருந்தாலும் பெருஞ் செல்வர்கள் சிறிது போதாவது கடற்கரை சாராதிரார்கள். அதுபோலவே பல காரியங்களையுஞ் சுருக்கிக் கொண்டு தினப்படி ஒரு நாழிகைப் பொழுதாவது பகவத் கதையில் ஈடுபடாதிரார்கள் அறிஞர்கள்.

(ii) கடலருகே யிருந்தாலும் விடாய் தீர்த்துக்கொள்ள வேறொரு நீர்நிலை வேண்டியிருக்கும். அதுபோல, சாஸ்திரங்களினால் எம்பெருமானை எவ்வளவு அநுபவித்தாலும் மூர்த்தியில் இழிந்தாலன்றி ஆர்த்தி தீரவழியில்லை.

(iii) கடல் கடக்க அரிதாயினும் நாவாயினால் கடக்க எளிதாகும். அதுபோல, “பாதாம் போஜே வரத! பவதோ பக்திநாவம் ப்ரயச்ச” என்கிற முகுந்தமாலையின்படியே பக்தியாகிற நாவாயைப் பெற்றால் எம்பெருமானாகிற கடலையும் கடந்துவிடலாம்: “பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன்” என்றது காண்க.

(iv) கடலானது புல்துரும்பு முதலானவற்றை அலைமேலலைமோதி வெளியிலே தள்ளிவிடும்; மீன் முதலை முதலானவற்றை அங்ஙனம் தள்ளிவிடாது உள்ளே கொண்டிருக்கும். இதற்குக் காரணமென்ன? ஸம்பந்தவுணர்ச்சி யில்லாதாரைத் தள்ளிவிடும்; அஃதுடையாரை அங்கீகரித்திருக்கு மென்கை, எம்பெருமான் படியுமிதுவேயாம் தன்னோடு உறவு முறையை யுணர்ந்தாரை ஒருபோதும் தள்ளான். அவன் உறவு சொல்லிவந்து மேல்விழுந்தாலும் அகன்று போமவர்கள் தள்ளுண்டு கிடப்பார்கள்.

(v) கடலானது ஆற்றாரீர் மழைநீர் முதலியன தன்னிடத்து மிகமிக விழப்பெற்றாலும் அதனால் ஒரு மேன்மையு மடையாது; அதுபோல எம்பெருமான் தான் பலகோடி நூறுயிரம் துதி மொழிகளைப் பெற்றாலும் அவற்றால் தனக்கு ஓர் அதிகயமின்றியேயிருப்பன். துதிப்பவர்கள் தாங்கள் ஸத்தை பெறுவார்களத்தனை பொழிய வேறில்லை.

(vi) கடல் அளவிட முடியாத ஆழமுடைத் தெனினும் குறுமுனிவன் கையிலே ஆசமனத் திற்குப் போதும்படி அடங்கி நின்றது. வேத வேதாந்தங்களுக்கும் அபரிச்சேத்யமான பகவத்

விஷயம் ஆழ்வார்களுக்குப் பரிச்சேத்யமாயிற்று. “ஆம் வண்ணமின்னதொன்றென்று அறிவதரிய வரியை ஆம்வண்ணத்தாற் குருகூர்ச் சடகோபனறிந்துரைத்த வாயிரம்” என்னும் படியாயிருந்ததே.

(vii) கடல் கலங்காது: கலங்கினாலும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் தானே தெளிவு பெறும். எம்பெருமானும் கருணையே வடிவெடுத்தவனாதலால் அடியார் பக்கலில் சேற்றங்கொள்ளான். உபாதிவசத்தாலே சேறினாலும் அடுத்த கணத்திலே அநுகரணம் பொங்கி நிற்பன். சுகர்வ மகாராஜர் சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வருவதற்குச் சிறிது தாமதமாயிற்றென்று அளவு கடந்த சேற்றம் பொங்கி நின்றார் பெருமாள். உடனே அருள் பொலிய நின்றார்.

(viii) கடல் எத்தனை தடவை பார்க்கப்பட்டாலும் த்ருப்தி தரமாட்டாது. காணுந் தோறும் அபூர்வக் காட்சியாகவே யிருக்கும். எம்பெருமான்படியும் அப்படியே. “எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழி டுழிதொறும், அப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்றொராவமுதே” என்ற திருவாய்மொழி காண்க.

(ix) கடலுக்கு ஒருபுறத்திலே வரவுகளும் மற்றொரு புறத்திலே செலவுகளுமாயிருக்கும். பல நதிகள் வந்துசேர்வது வரவு; மேகம் நீர் முகந்து கொண்டுபோவது செலவு. எம்பெருமானுக்கும் தேவஸ்தானங்களில் இங்ஙனையாயிருக்கும். திருவேங்கடமுடையான் ஸன்னிதிபோன்ற ஆலயங்களில் உண்டியில் வரவு முண்டு, பலவகைச் செலவு முண்டு.

(x) “அப்திர் லங்கித ஏவ வாநரபடை; கிந்து அஸ்ய கம்பீரதாம் ஆபாதாள நிமக்ந பீவரதநர் ஜாநாதி மந்தாசல:” என்றார் முராரி மஹாகவி. வானர வீரர்கள் கடலைக் கடந்துவிட்டாலும் அவர்களுக்கு உள்ளாழம் தெரியாது. திருமால் கடல் கடைந்தகாலத்து அடிவரையில் அழுகிநீர் மந்தரமலைக்கே அந்த ஆழம் தெரியும். அதுபோல, எம்பெருமான் திறத்தில் நாமெல்லாம் கவிகளியற்றித் துதிசெய்துவிட்டாலும் அவன் படிகளை நாம் சிறிது மறியோம். ஆழ்வார்கள் என்று திருநாமம் பெற்று அவ்விஷயத்தில் ஆழ மூழ்கியிருக்கும் மஹான்களே ஆழமறிவர்கள். “பாலிற் விடந்ததுவும் பண்டரங்க மேயதுவும், ஆலில் துயின்றதும் ஆரறிவார்? ஞாலத்தொரு பொருளை வானவர்தம் மெய்ப்பொருளை அப்பிலருபொருளை யானறிந்தவாறு” என்று துணிந்து அருளிச் செய்தார் திருமழிசைப்பிரான்.

(xi) கடல் விஷத்தையும் தந்தது, அமுதத்தையு மளித்தது. எம்பெருமானும் “பயக்ருத் பயநாசந:” என்கிறபடியே பயத்தை யுண்டாக்குவதும் செய்வன், போக்குவதும் செய்வன்.

(xii) கடல் அஞ்சினார்க்குப் புகலிடமாயிருக்கும். இந்திரனிடத்து அஞ்சின மைநாககிரி மூதலியவற்றிற்குப் புகலிடமாயிருந்ததே. எம்பெருமானுக்கு இத்தன்மை இயற்கையாயிருக்கும். “அஞ்சினேற்கு அஞ்ச லென்று காலிபோல் வண்ணர்வந்து என்கணுள்ளே தோன்றினாரே” என்றார் திருமங்கையாழ்வார். இங்ஙனே மற்றும் பலவகைகளுங் காண்க.

5. உணர்த்தலாடலுணர்ந்து உடன்மேயும் மடவன்னங்காள்!

இப்பாட்டில், அன்னப்பறவைகளைத் திருவண்வண்டூர்ப் பெருமாள் பக்கலிலே தூது விடுகிறாழ்வார். அவை ஆணும் பெண்ணும் ஒன்றைவிட்டுடொன்று பிரியாமே அநவரதம் கூடியே யிருக்கும்படியைக் கண்டு, அங்ஙனம் பிரியாது கூடியிருப்பதற்கு ஒரு காரணம் உத்ப்போஷிக்கிறா ழ்வார். பிரிந்தால் சில கஷ்டங்கள் நேருமென்றஞ்சிக் கூடியேயிருக்கின்றனவாம். என்ன கஷ்டம் நேருமென்னில், கேண்மின், திருக்குறளில் புணர்ச்சி மகிழ்தலென்னு மதிகாரத்தில் ஒன்ப தாவது குறள்—“ஊடலுணர்தல் புணர்தலிவை காமம், கூடியார் பெற்ற பயன்” என்பது.

இதில் ஊடலாவது—பிரணயகலஹம். காதலியானவள் காதலன் பிரிந்திருந்து மீண்டு வந்தவுடனே 'என்னையொழியக் குளித்தாய், என்னை யொழியப் பூவைப் பார்த்தாய், உன் உடம்பு பூ நாறிற்று' என்றும்போலே சிலவற்றைச் சொல்லிப் பிணங்குவது ஊடலெனப்படும். ஊடலுக்கடுத்தபடி உணர்தல் என்றுள்ளது. இதற்கு 'தலைமகன் தன்னுடைய தவறில்லாமையைச் சொல்லி நாயகியினுடைய ஊடலை நீக்குதல்' என்று பொருளுரைக்கப்பட்டுள்ளது. உணர்த்தல் என்பதே உணர்தலெனப்பட்டதென்க. உணர்த்தல் நாயகனுடைய தொழில். உணர்தல் நாயகியினுடைய தொழில். நாயகி ஊடினவாறே நாயகன் 'உனக்கென்று குளித்தேன். உனக்காகப் பூவைப் பார்த்தேன். உன் அனுபவத்திற்காகப் பூவணிந்தேன்' என்று சொல்லித் தன் குற்றத்தைக் கழித்துக் கொள்வன். அதன்பிறகு வருவது கலவி. பாட்டு மூலத்தில் 'உணர்த்தலுடலுணர்ந்து' என்றிருந்தாலும் 'பாடக்கிரமத்திற்காட்டிலும் அர்த்தக்கிரமம்வலிது' என்கிற நியாயத்தினால் 'ஊடலுணர்த்தலுணர்ந்து' என்று அடைவுபடுத்திக்கொள்ளலாம். ஊடல் உண்டான பிறகே உணர்த்தல் நேருமாதலால் அதற்குச் சேர இங்ஙனம் கொள்ளக்கடவது.

ஊடல் என்கிற பிரணயகலஹமும் அதற்குப் பரிஹாரமான உணர்த்தலும் நேருவதற்குப் பிரிவு காரணமாகும்: பிரிவின்றிக் கூடியேயிருந்து விட்டால் அவை நேரமாட்டா: ஆகவே நாம் பிரியவும் வேண்டா: பிரிந்து ஊடலுணர்த்தல் சிரமங்களை யநுபவிக்கவும் வேண்டா வென்று கொண்டு கூடியேயிருக்கின்ற அன்னங்களே! என்றதாயிற்று.

இனி அங்குச் சென்று காணவேண்டிய எம்பெருமானைச் சிறப்பித்துக் கூறுவது 'புணர்த்த பூந்தண் டொய்முடி நம்பெருமானைக் கண்டு' என்னும் மூன்றாமடி. அப்பெருமான் அடியார்களைக் காத்தருள்வதற்கென்றே தனிமலை முடிசூடியிருத்தலால் நீங்கள் கூசாதே சென்று காணலாமென்று உணர்த்தியவாறு. எம்பெருமான் கிரீடமணிந்து கொள்வதும் திருமாலையணிந்து கொள்வதும் தானே ஸகல ரக்ஷகனென்பதைக் காட்டுதற்கேயாம்.

"புணர்த்த கையினராய் அடியேனுக்கும் போற்றுமினே" என்ற ஈற்றடி மிகமிகக் குறிக் கொள்ளத்தக்கது. அன்னங்களை விளித்துக் கூறுவதன்றோ இப்பாட்டு: அன்னப்பறவைக்குக் கையில்லாமை ஆழ்வாரறிபாததன்று. கூறித்துவைத்தும் 'புணர்த்தகையினராய்' என்றது ஆசாரியர்களையே திருவுள்ளம் பற்றிக் கூறுகின்றாரென்பதைத் திடப்படுத்தும். நீங்கள் அங்குச் சென்று எனக்காக எம்பெருமாள் பக்கலில் இன்னது சொல்லவேணுமென்னுதே "அடியேனுக்கும் போற்றுமினே" என்கையாலே தமக்காக அங்கே மங்களாசாஸனம் செய்வதும் போதுமென்பது போதரும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் இக்காலத்திலும் ஒரு வழக்கமுளது. (அதாவது) யாரேனும் சிலர் ஒரு பெரியாரிடம் வந்து தெண்டனிட்டு 'அடியோங்கள் திவ்யதேச யாத்திரை செல்லக் கருதியிருக்கிறோம்: விடை தந்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பம் செய்தால், அதற்கு அப்பெரியார் 'புணர்த்த கையினராய் அடியேனுக்கும் போற்றுமினே' என்று இப்பாசரத்தைச் சொல்லுவர் அஞ்ஜலி பந்தத்தோடு.

6. போற்றி யானிரந்தேன் புன்னை மேலுறை பூங்குயில்காள்!

சில குயில்களைக் குறித்து, நீங்கள் திருவண்வண்டிரிலே சென்று எம்பெருமானைக் கண்டு எனக்குள்ள நிலைமையை அறிவித்து அத்தலையினின்றும் ஒரு வார்த்தை கொண்டுவந்து எனக்குரைத்து என் மையலைத் தீர்க்கவேணுமென்று இரக்கிறது இப்பாட்டில். 'இரந்தேன்' என்று சொன்னாலே போதுமானது; யான் என்று தனிப்படச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. இங்குச் சொல்லியிருப்பதற்கு ஒரு கருத்துண்டு: நாயகியைக் குறித்து நாயகன் தூதுவிடுவது ப்ரஸித்தமே யொழிய, நாயகனைக் குறித்து நாயகி தூதுவிடுவது ப்ரஸித்தமன்று; உலகமறிந்த இராமாயணத்தில் அவனன்றோ தூதுவிட்டதாகவுள்ளது; இப்போது நான் தூதுவிடும்படியாவதே! என்னுமிரக்கம் தோன்றும்.

“வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன்” என்னும்படியாக ஆசிரியர் பக்கலிலேயே வளருமவர்கள் குயிலாகச் சொல்லப்படுவார்கள். “வநப்ரிய: பரப்ருத: கோதில: பிக:” என்கிற அமரகோசத் தின்படி குயில்களுக்கு வடமொழியில் ‘பரப்ருதம்’ என்று பெயர். பிறராலேயே வளர்க்கப் படுவது குயில். (அதாவது) தாய்க்குயில் தன் குஞ்சைக் காக்கையின் கூட்டிலே கொண்டு விட்டு விடும். இளமையில் சிறிதும் வேற்றுமை தெரியாததால் அதன் குட்டியென்றே நினைத்துப் போஷித்துவரும். “வஸந்த காலே ஸம்ப்ராப்தே காக: காக: பிக: பிக:” என்றபடி வஸந்தகாலம் வந்தவாறே குயில் தனது பஞ்சம ராகத்தைக் கர்ணமிருதமாகப் பவிலும். அப்போதுதான் இது அக்கூட்டிலிருந்து ஓட்டப்படும். பிறரால் போஷிக்கப்படுவதென்னு மளவுக்கு இதனை உவமையாகக்கொள்க. பரண ஆசாரியனால் போஷிக்கப்பட்டு வளரும் குருகுல வாஸிகளைச் சொல்லிற்றொழுது.

‘புன்னை மேலுறை’ என்றதை புன்னையினருகே யுறைகின்ற என்றதாகக் கொள்க. இதில் ஒரு விசேஷார்த்தமுண்டு. (அதாவது) நம் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஒருமிடமாக ஈடுபட்ட தலமாகிய திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே சந்திரபுஷ்கரிணிக் கரையில் திருப்புன்னைமரம் நெடு நாளாகப் பேர்பெற்றிருப்பது. அதன் நிழலிலே வீற்றிருந்துகொண்டு நம் ஆசாரியர்கள் உபய வேதாந்த ரஹஸ்யார்த்த சர்ச்சைகள் செய்தருள்வது வழக்கம். இதனை ஸ்ரீபராசரபட்டரென்கிற ஆசிரியரும் தம்முடைய நூலாகிய ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலே வருணிக்கின்றார். “புந்நாகதல்லஜம் அஜஸ்ர ஸஹஸ்ரகீதிஸேகோத்த திவ்ய நிஜஸௌரபம் ஆம்நாம:” என்கிறார். அந்தத் திருப்புன்னை மரம் சந்திரபுஷ்கரிணிக்கரையிலே இரா நிற்கச் செய்தேயும் அதிலிருந்து ஒரு குடநீர் எடுத்துக் கொட்டுவாரில்லை. அந்தத் தீர்த்தத்தினால் வளருமதன்று அம்மரம். “தீர்த்தங்களாயிரம்” என்று சொல்லப்பட்ட திருவாய்மொழியினாலேயே வளர்ந்து நறுமணம் மிக்கதாம் அப்புன்னைமரம். திருவாய்மொழிமூலம் சந்தை சொல்லிக்கொடுப்பதோ அதன் அர்த்த விசேஷங்களைப் பிரவசனம் செய்வதோ அங்கே நடைபெறுமென்று தெரிவித்தவாறு. ஆக, அங்கு வாழ்ந்துகொண்டு அழகிய மிடற்றோசையினால் எல்லாரையும் களிப்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களை இங்கு ஆழ்வார் விளிப்பதாகக் கொள்ளத்தகும்.

அன்றியும், திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரிய திருமொழியில் திருவெள்ளறைப் பதிகத்தில் “மாம்பொழில் தளிர்கோதிய மடக்குயில் வாயது துவர்ப்பு எய்த, தீம்பலங்கனி தேனது நுகர்” என்று குயில்களின் ஓர் இயற்கை கூறப்பட்டுள்ளது. குயில்களானவை முதலில் மாந்தளிர்களிலே வாய்வைத்ததனால் வாய்துவர்த்துப்போக, அந்தத் துவர்ப்பு நீங்குதற்காகப் பலாப்பழத் தேனைப் பருகுவதாகச் சொல்லுகிறவிதனால்—முதலில் ஸாமான்ய சாஸ்திரங்களிலே வாய்வைத்து வெறுப் படைந்து பிறகு வேதாந்த சாஸ்திரங்களிலே பிரவேசித்துப் பேரின்பம் நுகர்ந்து போதுபோக்கும் நம்மாசிரியர்களின் செயலைக் குறிப்பிட்டவாறு. அப்படிப்பட்டவர்களும் இங்கு விளிக்கப்படுவ தாகக்கொள்ளலாம்.

ஆற்றலாழியங்கை ஈரார் பெருமானைக் கண்டு—“அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல் விசும் பும் நிலனும், இருளார்வினை கெடச் செங்கோல் நடாவுதிர்” என்றும், “எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்” என்றும் கூறியபடியே விரோதிகளைத் துணித்து அடியவர்களை நோக்குவதிலேயே நோக்குடைய பெருமானிடத்தேறச் செல்லுவதற்கு நீங்கள் கூசவேண்டா வென்று அறிவிக்கிறபடி.

மையல் தீர்வ தொருவண்ணம் மாற்றர் கொண்டருளிர்—திருவண்வண்ணீர்ப் பெருமானிட மிருந்து ஏதேனுமொரு வார்த்தை கொணர்ந்து அருளினுல்லது என்னுடைய மயல் தீரமாட்டா தென்றவாறு. பொதுவிலே மாற்றம் என்றுள்ளதேயன்றி இன்ன மாற்ற மென்றதில்லை; அநுகூல மாகவுமாம் பிரதிகூலமாகவுமாம்; அத்தலையில் வார்த்தையென்று ஏதேனுமொரு வார்த்தை கிடைத்

தால் போதுமென்பது இதனால் காட்டப்பட்டதாம். “பாவி நீ யென்றென்று சொல்லாய் பாவியேன் காணவந்தே” “மெய்ம்மை சொல்லி முகம்நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிகநன்றே” என்ற பாசரங்கள் இங்கே நினைக்கத்தக்கன.

7. ஒரு வண்ணஞ் சென்று புக்கு எனக்கொன்றுரை ஒண்கினியே!

ஒரு கிளியை விளித்து, திருவண்வண்ணீர்ப் பெருமானுடைய திவ்யாவயவங்களும் திவ்யா யுதங்களும்மாகிற அடையாளங்களைச் சொல்லி இவ்வடையாளப்படியே அவனை அழகிதாகக் கண்டு எனக்காக அவனுக்கொரு வார்த்தை அறிவியுங்கோளென்கிறாள். ‘சொல்லிற்றைச் சொல்லுமாம் கிளிப்பிள்ளை’ என்று உலகப் பிரசித்தமாகச் சொல்லுவர். கற்பித்தபடியே சொல்லப் பழக்க முடையது கிளி. அதுபோல, முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமற் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாம் தனைப் பேசுமாசிரியர்கள் இங்கு விவக்ஷிதர்கள்.

ஒருவண்ணம் சென்றுபுக்கு என்பதற்கு இருவகையாகப் பொருள் கூறுவர். திருவண் வண்ணீர் மலைநாட்டிலுள்ளதாகையாலே மலைநாடு வழியெல்லாம் பூவியல் பொழிலும் தடமுமாயிருக் கும். அவற்றிலே கண்செலுத்தினால் ஆங்காங்கு வயிக்க வேண்டியிருக்கும். ‘தோள்கண்டார் தோளேகண்டார்’ என்றாப்போலே ஒன்றைக் கண்டவர்கள் அதையே கண்டுகொண்டு கால் பேராமே நிற்கவேண்டிற்றுகுமேயன்றி எம்பெருமான் பக்கலில் சென்று சேர முடியாது. ஆகவே வழியில் கண் செலுத்தாமே சடக்கென வழியைக் கடந்து செல்லுங்கள்—என்பதாக பொருள். மற்றொரு பொருளோ வென்னில்; எம்பெருமானிடத்தில் பரத்துவம் ஸௌசீல்யம் என்னுமிரண்டு திருக்குணங்களுமுண்டு. அடியார்களோடு கூடிக் கலந்திருக்கும்போது ஒருராகக் கலந்து பரிமாறுகையாகிற ஸௌசீல்ய குணத்தைக் காட்டுவன்; பிரிந்து போனவாறே அந்த சீல குணத்தை அறவே மறந்து பரத்துவமே பாராட்டி நிற்பன். அந்த பரத்துவப் பெருமையினால், சாமான்ய ஜனங்கள் அரசர்களிடத்திலே அணுகவொண்ணாதபடி பணிவிடைக்காரர்கள் பிரம்பு கொண்டடிப்பதுபோல அங்கும் நடக்கவும்கூடும்; அதற்கு இருய்க்துத் திரும்பி வந்துவிடாமல் அந்த தண்டனைகளையும் ஒருவாறு சகித்துக்கொண்டு போய்ப்புகுங்கோள் - என்பதாம்.

திருவண்வண்ணீர்ப் பெருமான் தனது கரிய திருமேனிக்குப் பரபாகமாக வாய் கண் கை கால் ஆகிய அவயவங்கள் சிவந்து கையுந் திருவாழியுமாக இருப்பன். இவ்வடையாளங் கொண்டு அவனைக் கண்டுபிடித்து எனக்காக பொரு வார்த்தை சொல்லவேணுமென்றாளாயிற்று. ஆசிரியர் களைத் தூதுவிடுவதாகில் அவர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய அடையாளங்கள் தெரிவிக்கவேணு மோ? அவர்கள் தாம் அறியார்களோ வென்று ஒரு கேள்வி பிறக்கும். இஃது அறியாதவற்றை யறிவிப்பதன்று; பகவத்கீதையில் “போதயந்த; பரஸ்பரம்” என்று சொன்னதை அடியொற்றிப் பேசினபடியாகக்கொள்வது.

8. திருந்தக் கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண்சிறு பூவாய்!

திருவண்வண்ணீரிலே சென்று அங்குறையும் பெருமானுடைய திவ்யாவயவ ஸௌந்தரிய த்தை நன்றாகக் கண்டு மீண்டு வந்து எனக்கொன்று சொல்லவேண்டுமென்று பூவைப் பறவையை நோக்கிச் சொல்லும் பாட்டு இது எம்பெருமானைச் சேவிப்பது இருவகைப்படும். தன் மனத் துக்கு மட்டும் தெரிந்ததாம்படி சேவிக்கை ஒன்று; பிறர்க்கும் விசதமாக எடுத்துரைக்கலாம்படி அலகலகாகச் சேவிக்கை மற்றொன்று. இங்கே ‘திருந்தக்கண்டு’ என்றது - ஏதோ சாதாரணமாகக் கண்டு விடுகையன்றிக்கே எனக்கு விசதமாகச் சொல்லலாம்படி கண்டு வரவேணுமென்றவாறு. எதைக் காண்பது? என்ன; திருக்கண் திருமுடி திருத்தோள்கள் திருமேனி ஆகிய இவற்றைக் கண்டு அவற்றிலுள்ள அநிசயங்களை என்னிடம் வந்து சொல்லவேணுமென்றிருள். தூதர் செய்ய வேண்டிய செயல்களில் இதுவு மொன்றேயாம். இஃதால் தலைக்குத் தரிப்பு உண்டாகுமென்க.

9. அடிகள் கைதொழுது அலர்மேலையு மன்னங்காள் !

சில அன்னப்பறவைகளை நோக்கி, ' திருவண்வண்ணீர்ப் பெருமானிடத்துச் சென்று ஏகாந்தமாக என் விஷயம் விஜ்ஞாபிக்கவேணும் ' என்று இரக்கிறது இப்பாட்டு, ' திருவடிகளைச் சிக்கனப் பிடித்துக்கொண்டு பிரார்த்திக்கவேணும் ' என்னும் பொருளையுட்கொண்டு ' அடிகள் கைதொழுது ' என்கிறாள். இது உபசாரோக்தியெனப்படும். உலகில் அவரவர்கள் காரியம் சாதித்துக்கொள்ள நினைக்கும்போது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு பிரார்த்திப்பதுமுண்டு; இரக்கமற்றவர்கள் கையை உதறிக்கொண்டு போய்விடுவதுமுண்டு. கையைப்பிடிக்காமல் காலேப்பிடித்துக்கொண்டால் ' அநதிக்கரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம் ' என்கிற நியாயத்தாலே காதுகனுங்கூடத் தப்பிப்போகவில்லான். ஆக இது கைகண்ட உபாயமாதலால் இதனைச் சொல்லித் தருகிறபடி.

திருவண்வண்ணீர்ப் பெருமான்படி சொல்லுகிறது [கடியமாயன் தன்னைக் கண்ணனை நெடு மாலை] என்று. கடியமாயன் = அடியார்களது விரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்துக் கண்பாராதே ஆச்சரியச் செயல் செய்பவனென்கை. கண்ணன் = அடியார்க்குத்தான் கையாளாக நின்று தன்னை இஷ்ட விரியோகத்திற்கு உரியனாக்கிக் கொடுக்குமவன். நெடுமால் = இத்தனையும் செய்தும் ' அந்தோ! ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோமே! என்று குறைபடும்படியான வியாமோஹ முடையவன். ஆக இத்தகைய பெருமானைத் திரளாகவிருக்கும் சமயத்தில் சென்றுகிட்டாமல் ஏகாந்தமாயிருக்கும் சமயம் பார்த்துச் சென்றுகிட்டி, நாட்டார்படியல்லாத பாவத்தைப்பண்ணின என்னுடைய செய்தியைச் சொல்லுங்கோள் என்கிறாள். வேறுகொண்டு என்றது-ஏகாந்தத்திலே யென்றபடி.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

10. வேறு கொண்டும்மை யானிரந்தேன் வெறி வண்டினங்காள் !

எமது தலைவரான திருவண்வண்ணீர்ப் பெருமாள் பெண் பிறந்தார் காரியமெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டி விட்டோமென்றிருப்பர்; அப்படியன்றியே ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய வகுப்பிலே நானொருத்தி மிச்சப்பட்டிருக்கிறேனென்று சொல்லுங்கோளென்று சில வண்டுகளைக் குறித்துக் கூறுவதிப்பாட்டு. கீழே பல பறவைகளையும் நோக்கித் தூதுபோம்படி நான் இரந்த துண்டாகிலும், வண்டுகளே! இப்போது உங்களை இரப்பது சாமானியமானதன்று; தனிப்பட்ட பிரதிபத்தியோடே உங்களை இரக்கின்றேனென்பார். " வேறு கொண்டும்மை யானிரந்தேன் " என்கிறாள். வண்டு களிடத்தில் தனிப்பட்ட பிரதிபத்தி யாதென்னில்: " பிரமனுமிந்திரனும் துன்னிட்டு புகலரிய " என்றும், " சுந்தரர் நெருக்க விச்சாதரர் நூக்க " என்றும். சொல்லும்படி மிகவும் நெருக்கமான தலங்களிலும் வண்டுகளானவை தாராளமாகச் சென்று புகுமாபோலே " நீ நேச நிலைக்கதவம் நீக்கு " என்று கதவைத்திறக்கப் பிரார்த்தித்துச் சிரமப்பட்டுப் புகவேண்டிய அருமையின்றிக்கே சுதந்திரமாகப் புகுந்து புறப்படுமாற்றல்மிக்க ஆசிரியர்களை விளித்துப் பிரார்த்திக்கின்றவாறு. இப்பாட்டில் " என்னையுமுளளென்மின்கள் " என்றதற்கு ' நான் இன்னமும் பிழைத்திருக்கின்றேனென்று சொல்லுங்கள் ' என்று சிலர் பொருளுரைப்பார்களாம்; அதில் சுவைக்கேடு உள்ளது; ' ரக்ஷிக்கப் படவேண்டியவர்களை யெல்லாம் ரக்ஷித்தாய்விட்டதென்று அவர் நினைத்திருப்பர்; அது தவறு ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியிருக்கின்றதாகக் சொல்லுங்கள் ' என்பதே பொருள். ... ..

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

If not delivered Please return to:—

“AMRUTALAHARI” OFFICE,

East Chitra Street, Srirangam.

To

Sri

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Printed and Published by S. M. Sundararajacharya at the Sri Vilasam Press, Srirangam.